

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Ποινική Έφεση Αρ. 215/2016)

30 Απριλίου, 2020

[ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π., ΛΙΑΤΣΟΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Δ/στές]

xxx AHMET MAZID,

*Εφεσείων,*

v.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

*Εφεσίβλητης*

---

*Κ. Ανδρέου, για τον Εφεσείοντα.*

*Α. Κωνσταντίνου (κα.), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα,  
για την Εφεσίβλητη.*

---

Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάτος, Π..

**Α Π Ο Φ Α Σ Η**

**ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π.:** Ο κατηγορούμενος-εφεσείων αντιμετώπισε, ενώπιον του Κακουργιοδικείου τις εξής κατηγορίες:

(α) 17 κατηγορίες για βιασμό, κατά παράβαση των άρθρων 144 και 145 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 (κατηγορίες 1-15, 48 και 49),

(β) 4 κατηγορίες για διαφθορά νεαρής γυναίκας κάτω των 13 χρόνων, κατά παράβαση του άρθρου 153(1) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 (κατηγορίες 16-18, 50 και 51),

(γ) 11 κατηγορίες για διαφθορά νεαρής γυναίκας ηλικίας 13 χρόνων και κάτω των 17 χρόνων, κατά παράβαση του άρθρου 154 του Κεφ. 154 (κατηγορίες 19-30),

(δ) 14 κατηγορίες για σεξουαλική εκμετάλλευση παιδιού, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 4, 10 και 17 του περί της Καταπολέμησης της Εμπορίας και της Εκμετάλλευσης Προσώπων και της Προστασίας των Θυμάτων Νόμου του 2007 (Ν 87(Ι)/2007) (κατηγορίες 31, 32-43, 52 και 53), και

(ε) 4 κατηγορίες για σεξουαλική κακοποίηση παιδιού, κατά παράβαση του άρθρου 6(4) του Μέρους II του περί της Πρόληψης και της Καταπολέμησης της Σεξουαλικής Κακοποίησης, της Σεξουαλικής Εκμετάλλευσης Παιδιών και της Παιδικής Πορνογραφίας Νόμου του 2014 (Ν 91(Ι)/14) (κατηγορίες 44-47).

Το Κακουργιοδικείο, μετά από μακρά ακροαματική διαδικασία, βρήκε ένοχο τον κατηγορούμενο-εφεσεύοντα σε όλες τις προαναφερόμενες κατηγορίες, πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας και στη συνέχεια προχώρησε και του επέβαλε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης η ανώτερη των οποίων ήταν εκείνη των 13 ετών που επιβλήθηκε στις κατηγορίες του βιασμού και της σεξουαλικής κακοποίησης παιδιού.

Με την παρούσα έφεση προσβάλλεται η ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης με επτά λόγους έφεσης εκ των οποίων αποσύρθηκαν τρεις, οι υπ' αρ. 3, 4 και 7. Ο έβδομος λόγος έφεσης αφορούσε στην επιβληθείσα ποινή. Παραμένουν, επομένως, τέσσερις λόγοι έφεσης, ο πρώτος, ο δεύτερος, ο πέμπτος και ο έκτος.

Ο πρώτος λόγος αφορά στην αξιοπιστία της παραπονούμενης ως μάρτυρος. Ο δεύτερος λόγος αφορά στην απόδειξη των κατηγοριών του

βιασμού στις κατηγορίες 1-15 που, κατά τον εφεσείοντα, δεν αποδείχθηκαν. Ο πέμπτος λόγος αφορά στην κατ' ισχυρισμό παράλειψη του πρωτόδικου δικαστηρίου να λάβει υπόψιν του τις ουσιώδεις αντιφάσεις της μαρτυρίας της παραπονούμενης σε σχέση με τη μαρτυρία της μητέρας της (Μ.Κ. 22) και της Μ.Κ. 8 Θ. Λεωνίδου και ο έκτος λόγος αφορά σε κατ' ισχυρισμό εσφαλμένη αποδοχή της μαρτυρίας της Κλινικής Ψυχολόγου κας Κωνσταντινίδου (Μ.Κ. 18), ως μάρτυρος εμπειρογνώμονα.

Αναφορικά με την αξιοπιστία της παραπονούμενης, Μ.Κ. 5, παρατηρούμε πως το πρωτόδικο δικαστήριο ασχολήθηκε με αυτήν, σε μεγάλη λεπτομέρεια και έκταση. Ήταν βέβαια, η παραπονούμενη, ο κύριος μάρτυρας κατηγορίας. Στη μαρτυρία της ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι ο κατηγορούμενος-εφεσείων ήλθε σε παράνομη συνουσία μαζί της όταν αυτή ήταν 12 χρονών περίπου, και συνέχισε να έρχεται σε παράνομη συνουσία μαζί της μέχρι τον Μάιο του 2015, όταν η παραπονούμενη ήταν ηλικίας 16 ετών, εφόσον γεννήθηκε στις xx.5.1999. Η μαρτυρία ήταν ότι η παράνομη συνουσία συνέβαινε συχνά, επανειλημμένα και για μεγάλο χρονικό διάστημα περίπου 3 ½ - 4 ετών.

Σημειώνουμε ότι η παραπονούμενη, Μ.Κ. 5, ανέφερε στη μαρτυρία της, την οποία το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ως απόλυτα αξιόπιστη, ότι από την ηλικία των 12 χρόνων είχε σεξουαλικές επαφές με τον κατηγορούμενο-εφεσείοντα, και με κανέναν άλλο, ότι αυτό γινόταν περίπου μια φορά τον μήνα καθόλο το χρονικό διάστημα από το 2011-2012, μέχρι 2 ½ περίπου μήνες πριν την καταγγελία της στην Αστυνομία, δηλαδή για περίοδο σχεδόν 4 χρόνων. Η μαρτυρία της παραπονούμενης ήταν ότι η ίδια δεν αντιδρούσε στις προαναφερόμενες σεξουαλικές επαφές επειδή φοβόταν τον κατηγορούμενο-εφεσείοντα, ο οποίος την είχε απειλήσει ότι αν έλεγε οτιδήποτε στη μητέρα της (Μ.Κ. 22) ή σε οποιοδήποτε άλλο, θα σκότωνε ή θα έκανε κακό στη μητέρα της, τον αδελφό της και την οικογένεια της. Μάλιστα για να αποδείξει, ο εφεσείων, ότι εννοούσε τις απειλές του, τις οποίες αρχικά η παραπονούμενη δεν πίστεψε, σε κάποια περίπτωση μετέβη στο χώρο εργασίας της μητέρας της, φιλονίκησε μαζί της, την κτύπησε, την τραυμάτισε και την απείλησε με μαχαίρι, πράγμα για το οποίο η μητέρα της τον κατήγγειλε στην Αστυνομία. Επιστρέφοντας στο σπίτι, όπου ο κατηγορούμενος-εφεσείων διέμενε με τη μητέρα της παραπονούμενης και την ίδια, είπε στην παραπονούμενη «είδες; δεν αστειεύω, είδες; θα κάμω πιο πολλά αν το πεις».

Η παραπονούμενη, Μ.Κ. 5, έδωσε πλήρη περιγραφή των σεξουαλικών επαφών που είχε με τον εφεσεϊόντα περιγράφοντας τόσο την πρώτη φορά, όσο και τις επόμενες φορές κατά τις οποίες η σεξουαλική επαφή ήταν πλήρης. Είναι γεγονός ότι η παραπονούμενη δεν αναφέρθηκε σε ακριβείς ημερομηνίες και φορές, όμως είπε ότι αυτό γινόταν πολλές φορές, περίπου μια φορά τον μήνα, από τα 12 της χρόνια, ενώ όταν μετακόμισαν (η ίδια και η μητέρα της) μαζί με τον κατηγορούμενο σε οικία στην Καλαβασό, στα 13 της χρόνια περίπου, ο εφεσεϊών είχε ακόμα πιο συχνά σεξουαλικές επαφές μαζί της. Η ίδια δεν ήθελε να έχει τέτοιες επαφές, αυτός όμως επέμενε με διάφορες επιχειρηματολογίες και απειλές.

Κατά την αξιολόγηση της μαρτυρίας της παραπονούμενης, το πρωτόδικο δικαστήριο συνυπολόγισε και τη μαρτυρία της μητέρας της (Μ.Κ. 22) καθώς και τη μαρτυρία της κας Θ. Λεωνίδου (Μ.Κ.8). Η Μ.Κ. 8 ήταν Λειτουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών στη Λάρνακα και στις 3.6.2015 μετέβη στο Γυμνάσιο Λευκάρων, όπου ήταν μαθήτρια η παραπονούμενη, για να επιληφθεί του παραπόνου, και ήταν παρούσα όταν η παραπονούμενη έδωσε συνέντευξη στη Μ.Κ. 12. Στη συνέντευξη, μεταξύ άλλων, η παραπονούμενη, στην αρχή, είχε πει ότι δεν υπήρξε σεξουαλική παρενόχληση της από τον εφεσεϊόντα και εξέφρασε την επιθυμία της να πάει στο σπίτι της. Σε κάποιο στάδιο ανέφερε ότι δεν είχε συμβεί

οτιδήποτε μεταξύ της και του εφεσεύοντα και πως ότι είχε πει περί βιασμού κλπ., ήταν αστείο. Πρόσθεσε, επίσης, η παραπονούμενη, ότι ανησυχούσε για την υγεία της μητέρας της η οποία αντιμετώπιζε προβλήματα υγείας με την καρδιά της και φοβόταν μήπως πάθει κάτι κακό.

Η μητέρα της παραπονούμενης, στη δική της μαρτυρία, ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι δεν είχε υποπτευθεί οποιαδήποτε σεξουαλική σχέση μεταξύ του εφεσεύοντα και της θυγατέρας της. Θεωρούσε ότι η θυγατέρα της ήταν ένα παιδί με ανοικτό χαρακτήρα, που ζητούσε αγάπη και έδειχνε συμπάθεια στον εφεσεύοντα. Ένεκα όμως κάποιου περιστατικού που είχε παρατηρήσει, όταν έφθασε στο σπίτι της, και είδε τον εφεσεύοντα να έχει το φερμουάρ του παντελονιού του ανοικτό, είπε ότι δεν του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Όταν έβλεπε τον εφεσεύοντα να αγκαλιάζει και να φιλά τη θυγατέρα της δεν αντελήφθηκε οτιδήποτε το ερωτικό, αλλά πίστευε ότι η σχέση τους ήταν σχέση «πατέρα και κόρης 11-12 χρόνων».

Το πρωτόδικο δικαστήριο, στην αξιολόγηση της μαρτυρίας του έλαβε υπόψιν του ότι ο κατηγορούμενος-εφεσεύων, ενώπιον του δικαστηρίου, προέβη σε ανώμοτη δήλωση ενώ σε δύο καταθέσεις του στην Αστυνομία (τεκμήρια 14Α και 16Α) εκούσια παραδέχθηκε ότι είχε σεξουαλική επαφή με την παραπονούμενη 8-9 φορές, όταν αυτή ήταν 14 ½ χρόνων, και

αναφέρθηκε και στους συγκεκριμένους χώρους όπου έλαβε χώραν η σεξουαλική επαφή τους. Το πρωτόδικο δικαστήριο θεώρησε ότι τα όσα παραδέχθηκε στις καταθέσεις του (τεκμήρια 14Α και 16Α) ο εφεσείων, αναφορικά με τις σεξουαλικές επαφές του με την παραπονούμενη, ήταν αλήθεια, πλην όμως δεν αποδίδουν σε αριθμό και χρόνο τα όσα διέπραξε εις βάρος της.

Μεταξύ των ευρημάτων του πρωτόδικου δικαστηρίου ήταν ότι, από την ηλικία των 12 χρόνων, ο εφεσείων είχε σεξουαλική επαφή με την παραπονούμενη, ότι υπήρξε πλήρης σεξουαλική επαφή, η οποία επαναλήφθηκε πολλές φορές, αρχικά περίπου μια φορά τον μήνα και στη συνέχεια πιο συχνά, και αυτό συνεχίστηκε για 3 ½ περίπου χρόνια. Η παραπονούμενη δεν ήθελε να έχει σεξουαλικές επαφές με τον εφεσείοντα, αυτός όμως ισχυριζόταν ότι αυτό ήταν καλό και σωστό, την απειλούσε όμως ότι αν έλεγε οτιδήποτε θα έκανε κακό στη μητέρα και την οικογένεια της και κατ' αυτό τον τρόπο επιτύγχανε τη μη αντίδραση της παραπονούμενης στις επαναλαμβανόμενες σεξουαλικές επαφές τους.

Η παραπονούμενη δεν ανέφερε οτιδήποτε στη μητέρα της κατά τα 3 ½ περίπου χρόνια, δηλαδή από τα 12 της χρόνια μέχρι περίπου τα 15 ½, επειδή φοβόταν ότι ο εφεσείων θα έκανε κακό στη μητέρα και την



οικογένεια της και επειδή ανησυχούσε για την υγεία της μητέρας της, η οποία υπέφερε από καρδιακά προβλήματα.

Η Κλινική Ψυχολόγος, κα. Κωνσταντινίδου (Μ.Κ. 18), ανέφερε στο δικαστήριο ότι εργάζεται στις Υπηρεσίες Ψυχικής Υγείας Παιδιών και Εφήβων Λάρνακας-Αμμοχώστου και παρουσίασε το βιογραφικό της (τεκμήριο 19). Εξήγησε ότι από το έτος 2008 εργάζεται με παιδιά και εφήβους και κάνει συμβουλευτική γονέων. Οι ηλικίες των παιδιών και εφήβων που βλέπει είναι από την βρεφική ηλικία μέχρι το τέλος των 17 ετών. Τα καθήκοντα της περιλαμβάνουν την αξιολόγηση της συναισθηματικής κατάστασης του παιδιού και τη θεραπεία. Χρησιμοποιεί την κλινική ψυχοδιαγνωστική αξιολόγηση και προβαίνει και σε συγκεκριμένα τέστ όπου χρειάζεται. Αναφορικά με την παραπονούμενη (Μ.Κ. 5) είπε ότι της ζητήθηκε από τον Περιφερειακό Σταθμό Κοφίνου, στις 4.6.2015, να προβεί σε αξιολόγηση της συναισθηματικής της κατάστασης, σχετικά με καταγγελίες για σεξουαλικά αδικήματα από τον εφεσείοντα. Ετοίμασε έκθεση (τεκμήριο 20), η οποία αφορά στη ψυχολογική αξιολόγηση της παραπονούμενης. Τα πορίσματα της αξιολόγησης της βασίστηκαν στις κλινικές συνεντεύξεις που είχε με την παραπονούμενη και σε πληροφορίες που πήρε από την μητέρα της παραπονούμενης, την Κοινωνική Λειτουργό Μ.Κ. 8 και άλλους.

Με βάση τα προαναφερθέντα, θεωρούμε πως ορθά το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε πως η προαναφερόμενη μάρτυρας ήταν εμπειρογνώμονας μάρτυρας που έδωσε μαρτυρία επί θεμάτων που ενέπιπταν στον τομέα της εμπειρογνωμοσύνης της. Αυτό όμως το ζήτημα, δηλαδή αν η Μ.Κ. 18 ήταν εμπειρογνώμονας μάρτυρας ή όχι, δεν διασυνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με οποιονδήποτε επίδικο θέμα.

Επιπρόσθετα κρίνουμε ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας της παραπονούμενης από το πρωτόδικο δικαστήριο έγινε μέσα σε ορθά πλαίσια και ότι το πρωτόδικο δικαστήριο έλαβε δεόντως υπόψιν του τόσο τη μαρτυρία της ίδιας ενώπιον του δικαστηρίου, όσο και το περιεχόμενο της απομαγνητοφωνημένης κατάθεσης της (τεκμήριο 6), η οποία λήφθηκε όταν η παραπονούμενη ήταν ήδη 16 ετών. Το πρωτόδικο δικαστήριο συνυπολόγισε επίσης τη μαρτυρία της μητέρας της Μ.Κ. 22, και της Κοινωνικής Λειτουργού Μ.Κ. 8, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μαρτυρία της παραπονούμενης ήταν απόλυτα αξιόπιστη. Θεώρησε ότι τα όσα ανέφερε στη συνέντευξη της η παραπονούμενη, στην παρουσία της Μ.Κ. 8, λέχθηκαν με σκοπό την αποφυγή περαιτέρω ταλαιπωρίας στην ίδια και προβλημάτων στη μητέρα της.

Η αποδοχή της μαρτυρίας της Μ.Κ. 5 δεν είναι άμεσα εξαρτημένη από το γεγονός ότι το Κακουργιοδικείο είχε εντοπίσει, κατά την κρίση του, και ενισχυτική μαρτυρία σε ουσιώδες σημείο της μαρτυρίας της. «Και αν ακόμη δεν εντοπίζαμε τέτοια ενισχυτική μαρτυρία και πάλι θα στηριζόμασταν στη μαρτυρία της. Και τούτο γιατί, παρόλο που έχουμε προειδοποιήσει έντονα τον εαυτό μας και έχουμε αναλογιστεί σε υπέρτατο βαθμό τους κινδύνους αποδοχής της μαρτυρίας της χωρίς ενίσχυση, εντούτοις συνεκτιμώντας το είδος, την ποιότητα, το εύρος, την δύναμη και την πειστικότητα της μαρτυρίας της, μπορούμε με βεβαιότητα να βασιστούμε με απόλυτη ασφάλεια σ' αυτήν και χωρίς αναζήτηση ενίσχυσης.», όπως ρητώς ανέφερε το πρωτόδικο δικαστήριο στη σελ. 69 της απόφασης του. Αναφορικά με την ενισχυτική μαρτυρία σε σεξουαλικά αδικήματα, χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει στη πολύ πρόσφατη απόφαση μας στις ***Ποινικές Εφέσεις αρ. 44/18 και 91/18, Kheder v. Δημοκρατίας και Δημοκρατία v. Αντωνίου, ημερ 6.12.2019.***

Το πρωτόδικο δικαστήριο ανέλυσε ειδικά το κακούργημα του βιασμού, το οποίο προνοείται από το άρθρο 144 του Κεφ. 154, και συνίσταται σε παράνομη συνουσία με γυναίκα, χωρίς τη συναίνεση της ή με τη συναίνεση της, μεταξύ άλλων, εφόσον η συναίνεση δόθηκε υπό το κράτος βίας ή φόβου σωματικής βλάβης. Στην προκείμενη περίπτωση, όπως,

ορθά, συμπέρανε το πρωτόδικο δικαστήριο, ο εφεσείων κατ' επανάληψη ήρθε σε συνουσία με την παραπονούμενη, από την ηλικία των 12 χρόνων, η οποία (παραπονούμενη), υπό το κράτος απειλών και εκφοβισμού της εκ μέρους του εφεσείοντα για τη σωματική ακεραιότητα της μητέρας και του αδελφού της, αποδεχόταν χωρίς καμιά διαμαρτυρία, αντίδραση και αντίσταση εκ μέρους της, τα όσα διέπραττε ο εφεσείων. Υπό αυτές τις περιστάσεις, όπως ορθά παρατήρησε το Κακουργιοδικείο, δεν θα μπορούσε να δημιουργηθεί, στον εφεσείοντα, εύλογη αιτία να πιστεύει ότι η παραπονούμενη έδιδε εκούσια και ανεπηρέαστα τη συναίνεσή της, στις πολλές σεξουαλικές επαφές που είχε μαζί της. Ήταν επομένως εύρημα του Κακουργιοδικείου ότι, σ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα των 4 σχεδόν χρόνων, ο εφεσείων είχε πολύ συχνά σεξουαλική επαφή με την παραπονούμενη, χωρίς αντίδραση εκ μέρους της, ως αποτέλεσμα απειλών και εκφοβισμού της, από τον εφεσείοντα.

Ως προς το ζήτημα της συναίνεσης παιδιών για σεξουαλικές πράξεις, χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει στην *Ποινική Έφεση αρ. 120/2013, Γενικός Εισαγγελέας ν. Αναστάσιου Ηροδότου, ημερ. 30.3.2015*, όπου παρατηρήθηκε ότι, ενώ στον Ποινικό Κώδικα το θέμα της συναίνεσης σε συνάρτηση με την ηλικία δεν ρυθμίζεται, όπως στην Αγγλία, στο Νόμο

91(I)/2014 ως «ηλικία συναίνεσης» ορίστηκε η ηλικία των 17 ετών, κάτω της οποίας απαγορεύεται η τέλεση σεξουαλικών πράξεων με παιδί.

Οι λόγοι για τους οποίους επεμβαίνει το Εφετείο στα ευρήματα αξιοπιστίας του πρωτόδικου δικαστηρίου είναι νομολογιακά θεμελιωμένοι. Στην προκείμενη περίπτωση δεν συντρέχει οποιοσδήποτε λόγος επέμβασης του Εφετείου στα πρωτόδικα ευρήματα αξιοπιστίας. Το πρωτόδικο δικαστήριο έλαβε υπόψιν του όλους τους σχετικούς παράγοντες και συνυπολόγισε το σύνολο της ενώπιον του μαρτυρίας, περιλαμβανομένων και των προαναφερόμενων εκούσιων καταθέσεων του εφεσεύοντα στις οποίες παραδέχεται σεξουαλική επαφή με την ανήλικη παραπονούμενη σε 8-9 φορές. Το δικαστήριο κατέληξε, ορθά κατά την κρίση μας, στο ότι η παραπονούμενη ήταν μια απόλυτα αξιόπιστη μάρτυρας (όταν κατέθεσε ότι βιάστηκε, πολλές φορές, από τον εφεσεύοντα), στη μαρτυρία της οποίας το πρωτόδικο δικαστήριο μπορούσε να βασιστεί, χωρίς οποιαδήποτε ενίσχυση της μαρτυρίας της, και τούτο ως αποτέλεσμα της ποιότητας της μαρτυρίας της και μετά από σχετική αυτοπροειδοποίηση, στην οποία προέβη το πρωτόδικο δικαστήριο.

Στο σημείο αυτό παραθέτομε σχετικό απόσπασμα από την πρόσφατη απόφαση xxx *Τρύφωνος ν. Αστυνομίας, Ποινική Έφεση αρ. 41/2019, ημερ. 8.4.2020*:

«Το πρωτόδικο δικαστήριο αποδέχθηκε την παραπονούμενη ως αξιόπιστη μάρτυρα σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορούσε να καταδικάσει επί της μαρτυρίας της χωρίς ενισχυτική μαρτυρία. Σημειώνουμε πως εν προκειμένω, όπου οι κατηγορίες θεμελιώνονται στον Ποινικό Κώδικα και στον Ν. 205(I)/2002, ισχύει ο σχετικός κανόνας πρακτικής σε σχέση με παραπονούμενους για σεξουαλικά αδικήματα, ο οποίος έχει καταργηθεί νομοθετικά σε άλλες περιπτώσεις (βλ. άρθρο 21 του περί Πρόληψης και Καταπολέμησης της Σεξουαλικής Κακοποίησης και Σεξουαλικής Εκμετάλλευσης Παιδιών και της Παιδικής Πορνογραφίας Νόμου, Ν. 91(I)/2014 και το άρθρο 9 του περί Αποδείξεως Νόμου). Τα ζητήματα αυτά έχουν συζητηθεί στην *Ε.Α. ν. Δημοκρατίας, Ποινική Έφεση αρ. 231/2018, ημερ. 19.11.2019* και *Σ.Σ. κ.α. ν. Δημοκρατίας, Ποινική Έφεση αρ. 147/2016, ημερ. 20.11.2019*, όπου και υποδείχθηκε η ανάγκη εκσυγχρονισμού και ομοιογένειας του δικαίου.»

Για τους λόγους που εξηγήσαμε, το πρωτόδικο δικαστήριο, ορθά, εφάρμοσε τις πρόνοιες του άρθρου 144 του Κεφ. 154, επί των γεγονότων της παρούσας υπόθεσης και ορθά κατέληξε ότι στην προκείμενη περίπτωση αποδείχθηκαν, πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, οι κατηγορίες βιασμού 1-15. Αναφορικά με την απόδειξη των συγκεκριμένων κατηγοριών 1-15 στο επίδικο χρονικό διάστημα, χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει στην *Kheder* (ανωτέρω), στην οποία τονίστηκε ότι παρά το

γεγονός ότι δεν φαινόταν, στην πρωτόδικη απόφαση, πώς κατέληξε το δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι, κατά την επίδικη περίοδο, διαπράχθηκαν συγκεκριμένοι 15 βιασμοί και άλλα αδικήματα, ενόψει της αξιόπιστης μαρτυρίας της παραπονούμενης, για συγκεκριμένες φορές την εβδομάδα για μεγάλη χρονική περίοδο, το Εφετείο ικανοποιήθηκε ότι, από τη μαρτυρία, αποδεικνύετο μεγαλύτερος αριθμός βιασμών απ' εκείνο για τον οποίο καταδικάστηκε, πρωτοδίκως, ο κατηγορούμενος σ' εκείνη την υπόθεση. Τα ίδια, ουσιαστικά, ισχύουν και στην παρούσα υπόθεση.

Για τους προαναφερόμενους λόγους θεωρούμε όλους του λόγους έφεσης, που παρέμειναν, ως αβάσιμους. Οι δύο λόγοι που αφορούν στην αξιοπιστία της παραπονούμενης δεν μπορούν να επιτύχουν για τους λόγους που εξηγήσαμε. Το καίριο ζήτημα της απόδειξης των βιασμών, που περιλαμβάνονται στις κατηγορίες 1-15, θεωρούμε πως δεν μπορεί να αποφασιστεί καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο απ' αυτό που ακολούθησε το πρωτόδικο δικαστήριο. Αποδείχθηκε, κατά την κρίση μας, πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, ότι ο εφεσείων διέπραξε περισσότερους από 15 βιασμούς, εις βάρος της παραπονούμενης, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα και κατά τον προαναφερόμενο τρόπο. Επομένως αποδείχθηκαν και οι 15 κατηγορίες.

Κατά συνέπεια η έφεση απορρίπτεται.

Μ.Μ. ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π.

Α. Ρ. ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.

Τ. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.

/ΕΑΠ.